

На порозі зрілості
Мої літа відпливають човнами:
І на скронях давно уже сивина.
Повернувшись, горнуся до мами,
В цвіту вишні давно вже й вона.

Ох літа, ох літа, любі літечка!
Ви усмішок своїх не згубіть,
Бо чекають на мене ще житечка,
Й землі рідній я хочу служити.

Засіваю добром щедро ниву:
Повні зерня - то учні мої.
Хай зростають людьми і щасливо,
З правдою сміло ідуть по землі.

Ох літа, ох літа, любі літечка!
Весен повних веселий вінок...
Пливи тихо думок моїх річечко,
Бий смілій у душі джерело.

І хоча все, як кажуть, не вічне,
Й навіть сонце вкрива каламуть,
Не благаю у Бога спочинку:
Хай і далі літечка зозулі кують!

Ох літа, ох літа, любі літечка!
Для вас пристані в мене нема...
Давно в копах уже мої житечка,
Й на порозі душі вже шепоче зима.